

1.

De naschok

‘Bedankt!’

Joan schoof haar creditcard in haar broekzak
en slingerde het portier van de taxi dicht.

Een windvlaag deed haar huiveren.

De taxichauffeur stak zijn hand op en reed weg.

Het geluid van de motor doorbrak de nachtelijke stilte
in de Amsterdamse villawijk.

Enkele seconden bleef Joan onbeweeglijk op de stoep staan
en keek de taxi na die de straat uit reed. Toen draaide ze zich
om. De statige villa achter het gietijzeren hek werd zwak verlicht
door de schijnwerpers die rondom in de tuin waren geplaatst.

Joan rilde. Ondanks het warme voorjaarsweer van vanmiddag
zat er vannacht veel vocht in de lucht.

Met beide handen hield ze de kraag van haar linnen jasje
tegen haar hals gedrukt, maar de kille nachtlucht
kroop dwars door de dunne stof heen.

Ze voelde haar hart kloppen; haar ademhaling
was snel en gehaast. Nog nooit in haar leven had ze zich
zo verward gevoeld. Alles, werkelijk alles in haar wereldje
was de laatste weken op zijn kop gezet. Haar verleden, heden
en toekomst... niets leek meer zeker! Zelfs haar eigen naam,
Joan van den Meulendijck, leek haar nu een mislukte grap.

Ze liep naar het hek dat toegang gaf tot de oprijlaan
van haar huis.

‘Koud, hè?’ bromde ze tegen haar twee zussen,
Tanja en Hanna, die al bij het hek op haar stonden te wachten.
Ze verwachtte geen antwoord.

Joan dacht aan haar verjaardag, een paar weken geleden.

Op haar zestiende verjaardag

had ze een uitnodiging van een notaris gekregen

om het testament van haar biologische moeder te openen.

De ontdekking dat ze twee zussen had en dat ze samen zelfs een drieling waren, had haar veilige leventje danig veranderd. Zestien jaar lang was ze gewoon de geadopteerde dochter geweest van Jennifer en Thomas van den Meulendijck, een rijk echtpaar dat van haar hield, haar vreselijk verwendde en haar alles gaf wat haar hartje begeerde. Joan had zich hier veilig gevoeld; dit was haar thuis.

‘Kom op met die sleutel, zus! Ik sta hier te blauwbekken.’

De stem van Tanja klonk snauwerig en rauw, iets waar Joan zich nog steeds vreselijk aan ergerde.

Kon die griet nu nooit eens gewoon praten?

De eerste paar ontmoetingen had Joan fel gereageerd op Tanja's gebrul. Die nieuwbakken zus van haar moest maar eens leren dat ze mensen niet als een voetveeg kon toesnauwen. Maar tot Joans grote verbazing

had Tanja zich niets aangetrokken van haar kritiek, integendeel!

Hoe meer commentaar ze had geleverd op Tanja's gedrag, hoe minder rekening Tanja met haar hield.

Joan had voor het eerst in haar leven

een waardige tegenstander gevonden in haar nieuwe zus.

Dat had haar aan het denken gezet. Het gevolg was dat ze na enige tijd zelfs respect begon te krijgen voor het doorzettingsvermogen van Tanja; haar eerlijkheid en vastberadenheid hadden bij Joan uiteindelijk toch bewondering afgedwongen.

Bij Tanja wist je tenminste waar je aan toe was, dacht Joan.

Dat was bij haar eigen klasgenootjes en vrienden wel anders.

Daar werd heel wat gelogen en bedrogen,

en ze moest eerlijkheidshalve toegeven

dat ze daar zelf flink aan meedeed.

De afgelopen week had Tanja bij Joan geloged in de villa.

In een opwelling had Joan haar vorige week uitgenodigd om te komen, en ze had er geen spijt van gekregen.

Tanja was een toffe meid. Weliswaar met een gebruiksaanwijzing,

maar als je die eenmaal kende, was er niets aan de hand.
Alleen dat toontje...

Joan opende haar schoudertas en rommelde gehaast
tussen haar spullen. 'Rustig, zus! Ik moet ze hier ergens...'
Ze boog zich voorover en probeerde in het schemerlicht
haar sleutels te vinden.

'Prop dan ook niet zoveel troep in die veredelde brillenkoker
van je.' Tanja grijnsde. 'Eén kleur lippenstift meesjouwen
is toch meer dan genoeg. Jij zeult de hele dag met vier outfits
in dat chique tasje. Daar zijn die dingen niet op gebouwd, hoor!'
Ze draaide zich om naar Hanna. 'Snap jij dat nou?

Waarom neemt ze geen rugzak, zoals jij?

Daar past met gemak haar hele make-upwinkel in.'

Joan klemde haar kaken stevig op elkaar
en besloot niet op het gestang van haar zus in te gaan.

Ze waren allemaal moe.

'Ik heb ze!' riep ze terwijl ze haar key-card
trionfantelijk omhooghield. Ze opende het hek.

De zachte klik binnen in het slot was duidelijk hoorbaar.

Joan duwde het hek open en gebaarde naar haar zussen
dat ze naar binnen konden. Zwiggend liepen Tanja en Hanna
het grindpad op.

Joan sloot het hek en volgde hen. De stilte maakte haar gek.

Ze wilde wat zeggen, schreeuwen, gillen... maar het leek wel
of haar stem weigerde. Haar hoofd was leeg;
er waren geen woorden meer. Alleen beelden.

Beelden van een kleedkamer, een podium en gillende fans.

Haar idool, Parrot, gitarist van The Jeans,
die haar vader bleek te zijn.

Onze vader, dacht ze, en ze zag zijn gezicht haarscherp voor zich.

Het liet haar niet los. John Tana, bijgenaamd Parrot,
was een van de bekendste gitaristen ter wereld.

Hij was de leadzanger van The Jeans.

De hele taxirit van de Arena naar huis

hadden de drie meiden niets tegen elkaar gezegd,

en ook nu overheerste de stilte. De kleine steentjes knerpten onder hun voeten. Joan versnelde haar pas en ging tussen Tanja en Hanna in lopen. Ze haakte haar armen in de hunne en rechtte haar rug. Dit waren haar zussen. Met de beste wil van de wereld was er geen gelijkenis of overeenkomst te ontdekken, maar ze waren familie. Dat wist ze nu zeker. Christa Couperus was hun moeder geweest en John Tana was hun vader. Door de dood van hun moeder waren ze vijftien jaar geleden noodgedwongen alle drie ergens anders ondergebracht en opgevoed, maar nu hadden ze elkaar weer gevonden. De wetenschap dat ze toch nog een vader hadden, en wat voor eentje, deed Joan beseffen dat ze werkelijk mazzelmeiden waren. Deze avond kon niemand haar meer afpakken.

In de verte kwamen twee grote dobermannpinchers aangerend. 'O nee!' Tanja kromp in elkaar. 'Niet weer!' Ze klampte zich aan Joan vast en spande al haar spieren. De honden schoten haar voorbij en duwden hun snuit in Joans buik. Tanja stond te trillen op haar benen. Ze had het niet op honden, en al helemaal niet op van die joekels. 'Het is goed! Braaf! Terug naar de kooi!' riep Joan. De honden verdwenen net zo snel als ze gekomen waren. 'Ik haat grote honden!' siste Tanja, maar ze ontspande zich alweer. Samen liepen ze over het grindpad naar de villa. 'Er brandt geen licht,' constateerde Joan toen ze de voordeur naderden. 'Ik dacht dat Hilke op ons zou wachten?' 'Het is twee uur,' zei Hanna. 'In neem toch niet aan dat je huishoudster zo lang op ons blijft wachten?' 'Hilke doet altijd wat ze belooft,' mompelde Joan. 'Zou er wat gebeurd zijn?'

Ze opende de voordeur en liep de hal in.
Na een blik op het kleine kastje achter de deur
wist ze dat het alarm uit stond. 'Hilke is dus thuis,'
mompelde ze zacht.
'Ik denk dat ik geen oog dichtdoe vannacht,' zei Hanna,
die niets van Joans onrust merkte
en haar jas in de garderobekast hing.
'Mijn hart klopt in mijn keel, man!'
Het waren de eerste zinnige woorden, sinds de ontmoeting
met haar vader, die over haar lippen kwamen.
De gebeurtenissen van vanavond tolden door haar hoofd.
Hanna hijgde. Haar longen leken niet eens genoeg lucht
te bevatten voor het uitspreken van die paar woorden.
'Het is net of ik droom,' zei Tanja, die achter haar
naar binnen stapte. Ze drukte haar jack tegen haar gezicht
en haalde diep adem. 'Ik ruik 'm nog, weet je...'
Haar gezicht zag spierwit, maar haar ogen glinsterden.
Ze was doodop; haar lichaam deed overal zeer,
maar in haar hoofd zat energie voor tien.
Ze voelde nog de afdrukken van haar vaders armen
op haar schouders. Hij had haar omarmd
en secondelang vast gehouden. Tanja had het bloed
door haar lichaam voelen stromen. Deze man was haar vader!
Geen twijfel mogelijk. Nog nooit had ze bij een omarming
zoveel warmte gevoeld, zoveel vertrouwen en veiligheid.
Niemand had ooit zoveel gevoelens losgemaakt bij haar.
Zelfs Anneke, de leidster in het weeshuis
die haar altijd had verzorgd en gesteund
en haar als haar eigen dochter had behandeld,
had ze nooit zo diep toegelaten.
Al die jaren dat ze in het weeshuis woonde, naar school ging
en op straat rondzwierf met haar vrienden, had ze iets gemist.
Ze lachte, speelde, leefde, maar ergens diep vanbinnen
voelde ze altijd een leegte. Alsof er een gat zat,
een holle ruimte die wachtte op invulling. Zestien jaar lang
had deze leegte haar denken en haar gedrag beïnvloed,

maar vanavond was er iets met haar gebeurd.
Haar vader had haar vastgehouden, op het podium in de Arena,
en duizenden fans hadden toegekeken.
Ze had zijn lichaamsgeur geroken,
zijn vingers door haar korte zwarte haar voelen glijden
en zijn stem voelen trillen in zijn keel. Haar sterke, stoere,
beroemde vader!

Joan liep naar de keuken. Het was er donker.
‘Vreemd,’ fluisterde ze. ‘Hilke laat altijd het keukenlicht branden
totdat ze naar bed gaat.’

Joan bedacht dat Hilke misschien zo moe was geworden
dat ze naar bed was gegaan, maar tegelijkertijd
wist ze dat Hilke nooit ging slapen voordat zij thuis was.
Behoedzaam liep ze door de keuken naar de woonkamer.
Het maanlicht, dat door de grote glazen pui naar binnen kwam,
verlichtte de ruimte.

Candy, haar kleine Maltezer hondje, lag in zijn bench te slapen.
‘Hilke?’

De fluisterende stem van Joan klonk aarzelend.

‘Hilke? Ben je hier?’

Er kwam geen antwoord. Omdat ze Candy niet wakker
wilde maken, draaide Joan zich om en liep terug naar de hal.

‘Is er iets?’ vroeg Tanja.

‘Misschien,’ antwoordde Joan en ze verdween in de gang
schuin tegenover haar. Tanja en Hanna volgden haar. De donkere,
marmere gang weerkaatste het geluid van hun schoenen.

‘Kan er geen lichtje aan?’ fluisterde Hanna zacht,
die het gesluip door het donkere huis maar niks vond.

‘Wat doen we hier eigenlijk?’ vroeg Tanja geuwend.

Joan stond stil voor een deur. ‘Wacht!’

Ze gebaarde dat Hanna en Tanja stil moesten blijven staan
en klopte op de deur. ‘Hilke?’

Er kwam geen antwoord. Joan klopte nog een keer op de deur,
maar nu harder. Het bleef stil achter de gesloten deur.

Joan legde haar hand op de deurknop

en duwde de klink naar beneden. De deur gaf mee.
'Hilke?'

Joan opende de deur op een kier.
Een lichtstraal viel in de donkere gang.
'Hilke, ben je hier?'

De deur werd opengetrokken.
Joan staarde naar het gezwollen gezicht van Hilke
en wist even niet wat ze moest zeggen. Had Hilke gehuild?
Of was ze net wakker geworden? Hilke had haar pyjama aan
en slippers aan haar blote voeten.
'Dag, Joan.' Hilke forceerde een flauwe glimlach.
'Sorry, ik was heel erg moe en ben maar vast naar bed gegaan.
Was het concert leuk?'

'Eh... ja...' stamelde Joan.
Tanja, die half in de gang stond en Hilke nog niet had gezien,
maar wel haar stem hoorde, deed een stap naar voren.
'Het was helemaal te gek, Hil.
We hebben onze vader gevonden. Au!'

De por in haar zij kwam hard aan. Boos keek Tanja naar Joan,
die net haar elleboog terugtrok.
'Wat doe je nou? Ik...'

Joan gaf een tweede por. 'Sorry Hilke, dat we je wakker maakten.
We wilden alleen maar even weten of je thuis was.
Het licht brandde niet en toen dachten we...'

'Het spijt me, meiden,' stamelde Hilke.
'Maar ik... ik ben een beetje van slag.
Ik was jullie helemaal vergeten. Sorry.
Wacht, ik doe mijn badjas aan en zet een kopje thee.'

De deur ging dicht en even later
stapte Hilke in een knalrode badjas naar buiten.
Ze woelde met haar handen door haar haar
en schudde haar hoofd. 'Kom. We gaan naar de keuken,' zei ze.
De drie zussen liepen achter Hilke aan door de donkere gang.
Joan trok haar wenkbrauwen op. Hilke deed vreemd.
Eerst zei ze dat ze moe was, maar nu zei ze
dat ze wat 'van slag' was. Er was iets gebeurd! Maar wat?

‘Heeft er nog iemand gebeld, toen we weg waren?’ vroeg Joan. Ze merkte dat haar nieuwsgierigheid naar Hilkes stemming duidelijk doorklonk in haar stem.

‘Eh... nee. Had je een belletje van iemand verwacht, dan?’

Joan probeerde onverschillig te klinken. ‘Nee hoor! Zo-maar.’

Hilke deed het licht in de keuken aan en pakte de theepot van het aanrecht. ‘Allemaal thee?’

Hanna en Tanja gingen aan de bar zitten en knikten.

‘Ja, lekker,’ zei Tanja en ze legde haar hoofd in haar handen.

‘Hmmm, zou papppie van thee houden?’

‘Hij is Engelsman,’ reageerde Hanna.

‘Engelsen drinken altijd thee, toch, Joan?’

Joan staarde naar de rug van Hilke.

Ze hoorde het kokendhete water uit de waterkoker stromen.

‘Eh... wat?’

Tanja glimlachte. ‘Of je worst lust.’

‘Nee, thee!’ verbeterde Hanna haar.

Joan haalde haar schouders op ten teken dat ze de lol er niet van inzag en wees naar de rug van Hilke.

Met haar lippen vormde ze de woorden:

ER IS IETS MIS MET HILKE.

Hanna en Tanja keken naar Hilke, die zich zojuist omdraaide en de gevulde theepot op de bar zette. Er viel een stilte.

Hilke wees op de theeglazen die boven de bar op de plank stonden. ‘Geef mij er ook maar eentje, alsjeblieft.’

Tanja rekte zich uit en haalde vier glazen van de plank.

‘Wat voor thee is het?’ vroeg ze,

terwijl ze de bezorgde blik van Joan in de gaten hield.

‘Engelse melange,’ antwoordde Hilke

en ze ging op een barkruk zitten. Joan schonk de vier glazen vol, schoof ze iedereen toe en keek Hilke toen strak aan.

Ze wilde weten wat er aan de hand was en ze was niet van plan om zich nog langer te laten afleiden van haar doel.

‘Vertel,’ zei ze op dwingende toon. ‘Waarom heb je gehuild?’

De verschrikte reactie van Hilke sterkte haar in haar vermoeden dat Hilke gehuild had.

‘Nou?’

Hilke keek de drie meisjes stuk voor stuk aan.

Haar ogen gingen onrustig heen en weer.

‘Als er iets is, kun je het ons best vertellen, hoor,’ zei Tanja, die nu ook voelde dat er iets aan de hand was.

De afgelopen week, toen ze bij Joan logeerde, had ze Hilke goed leren kennen.

Het was een sterke vrouw, die zich niet zo snel liet afleiden en een vastberaden indruk maakte.

Als Hilke inderdaad gehuild had, was er iets behoorlijk mis.

Hanna zei niets, maar knikte Hilke bemoedigend toe.

Hilke slikte. ‘Ik wil jullie daar na zo’n leuke avond niet mee lastigvallen. Ik...’ Ze stakte en er klonk een snik.

Hanna gebaarde met haar hoofd naar Joan, die het dichtst bij Hilke zat, dat ze haar moest troosten.

Wat onwennig sloeg Joan haar arm om de schouders van Hilke.

Het voelde vreemd. Hilke die getroost werd.

Haar hele leven had juist Joan de sterke armen van Hilke gevoeld als ze zich rot voelde. En nu waren de rollen omgedraaid.

‘Vertel,’ zei Joan zacht.

Hilke boog haar hoofd. ‘Mijn zuster gaat scheiden.’

De stilte was voelbaar. Niemand zei iets.

‘Dat was het?’ vroeg Joan toen

en er klonk lichte teleurstelling in haar stem.

Hilke keek op. ‘Mijn zus heeft drie kinderen, die zijn helemaal in de war. Mijn jongste neef, Elmar, stond vanavond huilend op de stoep.

Hij had ruzie met zijn ouders, zei hij,

en hij wou niet meer terug naar huis. Hij was nog dronken ook!’

Joan zag een traan op Hilkes wang. ‘Waar is die jongen nu?’ vroeg ze.

Hilke veegde de traan weg en deed of ze de vraag

niet gehoord had. ‘We hebben tot middernacht gepraat.

Over zijn ouders, zijn school... Ik heb hem volgegooid met sterke koffie.’ Ze glimlachte.

‘Ik kon hem toch niet stomdronken weer de straat op sturen?’

Toen hij op het toilet zat, heb ik mijn zus gebeld.
Ze was vreselijk ongerust. Elmar is een lieve jongen,
maar wel moeilijk hanteerbaar, als je begrijpt wat ik bedoel.’
Ze keek Joan aan. ‘Het spijt me.’
‘Wat spijt je?’ Joan snapte er niets van.
‘Hij is op mijn kamer.’ Hilke leek opgelucht
toen ze dat had gezegd. ‘Elmar slaapt op een matras
dat ik uit de logeerkamer heb gepakt.
Echt, jullie zullen geen last van hem hebben.
Morgen gaat-ie terug naar huis.
Ik weet dat het niet de bedoeling is
dat ik ongevraagd mensen uitnodig,
maar dit was een noodsituatie. Ik kon niemand bereiken.
Je ouders zijn nog steeds op vakantie en jij nam ook al niet op.
Ik heb het echt geprobeerd...’
‘Geeft niet,’ viel Joan haar in de rede.
‘Het is heel verstandig van je om die jongen
hier te laten bijkomen.’
Ze haalde haar mobiel uit haar broekzak
en zag dat er vier keer gebeld was vanuit huis.
‘Inderdaad, vergeten op trillen te zetten. Sorry!’
De spanning was gebroken.
Hilke haalde diep adem. ‘En... hoe was jullie avond?’
Ze was nog niet uitgesproken
of er kwam een stortvloed van woorden op haar af.
Tanja: ‘John Tana is onze vader!’
Hanna: ‘Parrot, weet je wel, de zanger van The Jeans!’
Joan: ‘Ik heb jarenlang een poster van mijn vader
boven mijn bed gehad.’
Tanja: ‘Ik sprong het podium op...’
Hanna: ‘... ze heeft met hem gedanst.’
Tanja: ‘De hele Arena stond te joelen.’
Joan: ‘Hij is lief.’
Hanna: ‘Ja, maar hij schrok wel
toen hij hoorde dat wij zijn dochters waren.’
Hilke keek van de één naar de ander.